

— Ама ти Койкина лелке, все тъй ли си грижлива? . . . — запита госта.

— И какъ още! — отвърна Койка. Сутринъ ще ни удави съ млѣко, че да сме надебелѣли. Съ подварения преснакъ при тогозъ ще иде, други ще наобиколи: долива, кани. . .

— Я, Койке, прибири това отъ масата, че слагайте, — се обади бащата.

Стойко пресегна да вземе книгата си.

— А, Droit Romin! — възкликна госта.

— Прегледвамъ нѣкои работи.

— И какъ му се чете такава суха работа, — забеляза Койка. . . Actio Lejis aquilia, actio Paulian.

— Я гледай, тя изучила римското право! — се засмѣ госта.

— Че по колкото пжти чувамъ тия акции на день — може ли? И лелка бия ги знае.

— Завиждамъ му, че може да работи съ такова увлечение надъ такава суха материя, — проговори съ наболѣлъ гласъ Боянъ Андреевъ. — Стойко е чудно момче!

— Ама азъ не му се смѣя, — се извиняваше Койка. Самоче искахъ да му прочета една хубава глава отъ „Селянинъ“, а той не иска, защото не билъ довѣршилъ за actio Lejis aquilia. . .

— Поеми самовара! — забележи бащата на Койка.

Кипналия самоваръ зашушна на масата; предъ всѣки светна пълна чаша съ чай и вечерята почна.

Петъръ Габара не обича да говори, кога се храни и вечерята мина мълчеливо.

А когато вечерята се свърши, стария домакинъ по навикъ, облегна гърбъ на стола си, издигна крака на другъ столъ и се обърна къмъ госта.

— Сега разправи, Бояне, какво прави баща ти? Какъ сте тамъ въ кжщи?